

[Ole Børnt Henriksen]

politikken over for Sovjetunionen videre? Sådan har de to partier jo ikke spurgt. Jeg tager det som udtryk for, at mens vi er uenige om EF, så er vor bedømmelse af Sovjetunionens adfærd stort set sammenfaldende.

Hvad er nu realiteten i det udenrigspolitiske samarbejde i Europa? De 10 lande er ligestillede i den forstand, at de skal være enige for at vedtage noget som helst. Det vil sige, at EF ikke kan udtale sig, hvis der ikke er enighed, og at Danmark derfor har absolut vetoret, således at anvendelse af grundlovens § 20 er helt uden aktualitet. Dette har udenrigsministeren allerede bekræftet.

Men jeg vil også bede ham bekræfte, at Londonaftalen af oktober sidste år betyder, at Kommissionen deltager som diskussionspartner i udenrigspolitiske møder, men at dens kompetence ikke er blevet udvidet, at det land, der overtager formandskabet i EF, skal trække på det foregående og efterfølgende formandskabs embedsmænd for at sikre den nødvendige kontinuitet i arbejdet, og at der skal samarbejdes om løsning af sikkerhedspolitiske problemer, men ikke om forsvars- og militæropolitiske problemer, idet sidstnævnte fortsat hører under NATO.

Når jeg gerne vil bede udenrigsministeren igen bekræfte dette, har det flere grunde. Formålet med de tre traktater er gennem økonomisk, handelsmæssigt og andet samarbejde at befæste EF-landenes sikkerhed. I den forstand kan man sige, at alt, hvad EF foretager sig, har et sikkerhedspolitisk sigte i dette ords videste forstand. Derfor kan vi ikke lade være med at drøfte sikkerhedspolitik og udenrigspolitik, og det har vi da også gjort, som udenrigsministeren var inde på, i alle årene. Gav vi os til at gå videre og drøfte militæropolitik, ville vi imidlertid risikere at skabe spændinger, fordi vi her har forskellige udgangspunkter. Irland er jo f.eks. ikke medlem af NATO, og vi kunne komme til at skabe distance mellem os og den eneste nation, der virkelig garanterer vores sikkerhed, De Forenede Stater, hvilket vi ikke ønsker.

Noget andet er det udenrigspolitiske samarbejde i EF. Dette fænomen er naturligt opstået i EF, men deltagerkredsen behøver ikke være begrænset til EF-medlemmer. Det ville således efter vores opfattelse være lykkeligt, hvis Norge, som jeg forstår har udtrykt interesse for at komme ind i dette samarbejde, kunne komme til at deltage. Jeg tror i det

hele taget, udenrigsministeren vil være enig med mig i, at det ville være lykkeligt, hvis også andre vesteuropæiske lande kunne komme ind i disse overvejelser.

Formålet med det udenrigspolitiske samarbejde er nemlig ikke enighed for enighedens egen skyld, men en stabilisering af forholdene i både Øst- og Vesteuropa, ikke mindst i Polen, det er afspænding, det er udvikling af de fattige lande, det er begyndelsen til en ny verdensorden, efter at den gamle med olieprisernes stigning gradvis er brudt sammen.

Jeg vil afsluttende på det konservative folkepartis vegne sige, at et af vore mål i det udenrigspolitiske samarbejde vil være, at Vesteuropa taler med én stemme, hvor vi kan, men at vi ikke ved at drage forsvars- og militæropolitiske spørgsmål ind i overvejelserne må skabe vanskeligheder i forhold til både de neutrale lande og De Forenede Stater. Jeg ser også gerne, at EF løser de problemer, der foreligger, inden man kaster sig ind i nye projekter.

Jeg må måske sammenfatte, hvad dette drejer sig om, med to fyndord, som næsten kan sættes som symbol for dette samarbejde. Det ene er:

»Enighed gør stærk«.

Det andet lyder, hvis jeg må have lov til at citere Johannesevangeliet, kapitel 14, vers 2:

»I min Faders hus er der mange boliger.«

Det vil der også fortsat være i Europa. På dette område sker der ingen integration.

Arne Christiansen (V):

Jeg vil gerne takke udenrigsministeren for redegørelsen, som navnlig var af beskrivende karakter, men som heldigvis også udtrykte regeringens holdning til det europæiske politiske samarbejde – en holdning, vi i venstre stort set og i vid udstrækning deler. Jeg synes, det er udmærket, at vi får en afgrænset udenrigspolitisk debat, og det er særlig udmærket, at emnet er det europæiske politiske samarbejde, fordi dette emne i den danske politiske debat dels alt for sjældent drøftes, dels efterhånden er præget af tabuer, som man helst ikke skal beskæftige sig for meget med, tabuer, der er affødt af en kunstig frygt, som igen bevidst er skabt af EF-modstanderne gennem deres uhellige alliance af venstreorientering, neutralisme og nationalisme.